

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 765/2016
28.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Ј., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката А.Т., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Лесковцу Кв 191/15 (ПОИ 1/15) од 22.01.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 ПОИ 75/16 од 14.04.2016. године исправљеног решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 ПОИ 75/16 од 09.05.2016. године, у седници већа одржаној 28.06.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Ј. поднет против правноснажних решења Вишег суда у Лесковцу Кв 191/15 (ПОИ 1/15) од 22.01.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 ПОИ 75/16 од 14.04.2016. године исправљеног решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 ПОИ 75/16 од 09.05.2016. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Лесковцу Кв 191/15 (ПОИ 1/15) од 22.01.2016. године, у ставу I одбијени су приговори бранилаца окривљеног - власника Б.Ј., адвоката А.Т. и адвоката И.Ђ., изјављени против решења судије за претходни поступак Вишег суда у Лесковцу ПОИ 1/15 од 15.10.2015. године и то:

- у тачки 1. приговор браниоца окривљеног власника Б.Ј., адвоката А.Т. и И.Ђ. у делу којим је од окривљеног Б.Ј. привремено одузета имовина, као у изреци решења;

- у тачки 2. приговор пуномоћника трећег лица - власника Ј.Ј., адвоката И.Ђ. у делу којим је од трећег лица - власника Ј.Ј. привремено одузета имовина као у изреци решења;

- у тачки 3. приговор пуномоћника трећег лица - власника В.Ј., адвоката И.Ђ. у делу у коме је од трећег лица - власника В.Ј., привремено одузета имовина, као у изреци решења;

- у тачки 4. приговор пуномоћника трећег лица - власника малолетне К.Ј., адвоката А.Т. и И.Ђ., у делу којим је од трећег лица - власника малолетне К.Ј. привремено одузета имовина, као у изреци решења;

- у тачки 5. приговор пуномоћника трећег лица - власника М.Ј., адвоката И.Ђ. у делу којим је од трећег лица М.Ј. привремено одузета имовина, као у изреци решења.

У ставу II усвојени су приговори изјављени против решења судије за претходни поступак Вишег суда у Лесковцу ПОИ 1/15 од 15.10.2015. године и то:

- у тачки 1. усвојен је приговор браниоца окривљеног - власника Б.Ј., адвоката А.Т. и адвоката И.Ђ. у делу у којем је од окривљеног привремено одузета имовина, као у изреци решења;

- у тачки 2. усвојен је приговор пуномоћника трећег лица власника Т.Ј., адвоката И.Ђ. у делу којим је од трећег лица Т.Ј. привремено одузета имовина, као у изреци решења, те је у овом делу одбијен захтев за привремено одузимање имовине трећег лица – Т.Ј.;

- у ставу III, одбијени су приговори трећих лица изјављени против решења судије за претходни поступак Вишег суда у Лесковцу ПОИ 1/15 од 15.10.2015. године и то:

- у тачки 1. приговор трећег лица - стицаоца имовине Б.П., у делу којим је од трећег лица - власника В.Ј. привремено одузета имовина, као у изреци решења;

- у тачки 2. приговор трећег лица - стицаоца имовине Р.К. из Б. и њеног пуномоћника адвоката Љ.Ж., у делу којим је од окривљеног Б.Ј. привремено одузета имовина, као у изреци решења;

- у тачки 3. приговор трећег лица - стицаоца имовине Н.К. из В., у делу којим је од трећег лица - власника Ј.Ј. привремено одузета имовина, као у изреци решења.

У ставу IV, овог решења, одређено је да се управљање привремено одузетом имовином поверава Дирекцији за управљање одузетом имовином Министарства правде Републике Србије и да ће привремено одузимање имовине по овом решењу трајати до доношења одлуке о захтеву за трајно одузимање имовине или до доношења другачије одлуке суда у овој правној ствари.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 ПОИ 75/16 од 14.04.2016. године, исправљеним решењем истог суда Кж2 ПОИ 75/16 од 09.05.2016. године, ставом I, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног, власника Б.Ј. и пуномоћника трећих лица - власника Ј.Ј., В.Ј., К.Ј., М.Ј. и Т.Ј. преиначено је решење Вишег суда у Лесковцу Кв 191/15 (ПОИ 1/15) од 22.01.2016. године тако што је:

Усвојен приговор браниоца окривљеног власника Б.Ј. и пуномоћника трећих лица - власника Ј.Ј. и В.Ј. и одбијен захтев Вишег јавног тужиоца у Лесковцу да се од окривљеног и трећих лица привремено одузме имовина означена у изреци решења.

Такође ставом I овог решења, одбачени су као недозвољени приговори Б.П., Н.К. и пуномоћника Р.К., док су жалбе бранилаца власника - окривљеног Б.Ј. и пуномоћника трећих лица Ј.Ј., В.Ј., К.Ј. и М.Ј. у осталом делу, одбијене као неосноване и првостепено решење у непреиначеном делу потврђено.

Истим решењем, у ставу II, одбачене су као недозвољене жалбе Б.П., Н.К. и пуномоћника Р.К. изјављене против решења Вишег суда у Лесковцу Кв 191/15 (ПОИ 1/15) од 22.01.2016. године.

Против наведених правноснажних решења, на основу члана 482. и 483. ЗКП бранилац окривљеног Б.Ј., адвокат А.Т., поднео је захтев за заштиту законитости побијајући их као неправилна и незаконита уз позивање на одредбе члана 485. и 486. ЗКП, уз предлог да се побијана решења преиначе тако што ће „предлог“ Вишег јавног тужиоца у Лесковцу бити одбијен као неоснован.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерака захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног Б.Ј., налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Ј., адвоката А.Т. је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног, адвоката А.Т. се указује да је у материјалном смислу захтев Вишег јавног тужиоца у Лесковцу за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела не садржи околности из члана 23. Закона о имовини проистеклој из кривичног дела. По налажењу одбране, у захтеву јавног тужиоца нема никаквих доказа о имовини и начину на који је иста стечена, те нема околности из којих би проистекла основана сумња да иста потиче из кривичног дела. Основ за одлуку нижестепених судова чини извештај јединице за финансијску истрагу, који има третман апсолутно тачног документа, док налаз другог вештака кога је ангажовала одбрана има само третман приговора на извештај те јединице. Одбрана сматра да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, јер је по ставу одбране, извештај јединице за финансијску истрагу само скуп статистичких података, док доказе које је одбрана изнела суд није прихватио.

Међутим, Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву браниоца окривљеног Б.Ј. ценио као неосноване. Наиме, побијаним правноснажним решењима је правилно од окривљеног Б.Ј., против кога се води кривични поступак за кривично дело против привреде, односно кривично дело злоупотреба

одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, као власника имовине и трећих лица, привремено одузета предметна имовина означена у изрекама побијаних решења. Побијане одлуке су засноване на доказима изведеним у законито спроведеном поступку, при чему је, између осталог, цењена висина прихода коју су окривљени и његова ужа породица остварили, као и вредност имовине коју окривљени и трећа лица, поседују, те и по налажењу Врховног касационог суда донет правилан закључак да постоји очигледна несразмера између вредности имовине и законитих прихода окривљеног и његове уже породице, односно да постоји основана сумња да је наведена имовина која је предмет привременог одузимања проистекла из кривичног дела. Дакле, Врховни касациони суд је нашао да побијаним правноснажним решењем није повређена одредба члана 441. став 3. ЗКП, на коју се суштински, без нумеричког означавања, указује изнетим наводима у захтеву браниоца окривљеног Б.Ј.

Осим тога, како је захтев поднет због повреде закона која је неосновано истицана у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге које је дао жалбени суд на странама 13, 14, 15, 16 и 17 другостепене одлуке, прихватајући их као аргументоване, јасне и довољне, на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.